

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douděrou v právní věci

Žalobce: **J. S.** narozen **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**
zastoupen Mgr. Borisem Achmedovem, advokátem
se sídlem AK Praha 5, Modrá 1980/8

proti
žalované: **Česká republika – ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42,

o vyslovení konstatování porušení práva a o částku 951 105 Kč s přísl.,

takto:

- I. Žaloba na vyslovení konstatování, že neoprávněným vzetím žalobce do vyšetřovací vazby v řízení vedeném u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. **[REDACTED]** došlo k porušení práva žalobce na osobní svobodu zaručeného v článku 8 Listiny základních práv a svobod se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 164 605 Kč spolu s 8,05 % p. a. úrokem z prodlení z této částky od 27. 7. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 786 500 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 27. 7. 2017 do zaplacení se zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení v rozsahu 26,56 % v částce 8 618,72 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Borise Achmedova, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- V. Žalovaná je povinna nahradit státu – České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náklady řízení v rozsahu 63,28 % v částce 506,24 Kč, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Žalobce je povinen nahradit ztrátu – České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 náklady řízení v rozsahu 36,72 % v částce 293,76 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobce se na žalované domáhal konstatování porušení práva na osobní svobodu tak, jak je uvedeno ve výroku I., finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu a náhrady škody v podobě ušlého zisku podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“), to vše v souvislosti s trestním řízením, které proti němu bylo vedeno u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. [REDAKCE] (dále též jen „posuzované řízení“). V posuzovaném řízení byl žalobce trestně stíhán pro trestný čin vraždy. V průběhu trestního stíhání Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 1. 7. 2015 č. j. [REDAKCE] rozhodl o vzetí žalobce do vazby a tato byla vykonána v době od 29. 6. 2015 do 15. 6. 2016, kdy byl žalobce z vazby propuštěn. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2016 č. j. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby a odvolání státního zástupce bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016 zamítnuto. Žalobce požadoval již uvedené konstatování a dále finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonným omezením osobní svobody (zadržením a výkonem vazby) v rámci posuzovaného řízení. Celkem se domáhal zaplacení částky 704 000 Kč, tj. 2 000 Kč za den vazby, která trvala 353 dnů. Jelikož žalovaná nárok žalobce uspokojila v částce 353 000 Kč, požadoval žalobce zaplacení částky 351 000 Kč. Dále žalobce požadoval finanční zadostiučinění v částce 500 000 Kč za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku trestního stíhání vedeného proti žalobci v rámci posuzovaného řízení, neboť došlo k zásahu do jeho osobní cti a dobré pověsti. Žalovaná žalobci zaplatila pouze částku 60 000 Kč, proto se žalobce domáhal zaplacení zbývající částky 440 000 Kč. Celkem tak požadoval finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu v částce 791 000 Kč. Dále žalobce požadoval zaplacení ušlého zisku v podobě ušlé mzdy v částce 160 105 Kč za dobu od 1. 9. 2015 do 21. 9. 2016, když žalovaná žalobci již poskytla ušlý zisk v částce 35 150 Kč za období od 30. 6. 2015 do 30. 8. 2015.
2. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že dne 22. 12. 2016 u ní žalobce uplatnil nárok na náhradu škody a nárok na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s posuzovaným řízením. Žalovaná krátce zrekapitulovala průběh posuzovaného řízení, poukázala na to, že Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 15. 6. 2016 zprostil žalobce obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. Téhož dne byl žalobce propuštěn z vazby. Za daný trestný čin vraždy, pro který byl žalobce trestně stíhán, hrozí trest odnětí svobody v rozmezí 10 až 18 let. Posuzované řízení trvalo necelých 15 měsíců, což je délka přiměřená. Orgány činné v trestním řízení konaly po celou dobu jednotlivé úkony plynule a v přiměřených lhůtách. Žalovaná dospěla k přesvědčení, že posuzovaný případ je obdobný kauze rozhodované u Městského soudu pod sp. zn. [REDAKCE] (žalobce byl v tomto případě také stíhán pro zvlášť závažný zločin vraždy, trestní stíhání trvalo 13 měsíců), v níž byla jako postačující zadostiučinění žalobci přiznána částka 50 000 Kč, tj. 3 846 Kč za měsíc zásahu do jeho práv, přičemž soud v tomto rozhodnutí částku v rozmezí 3 500 až 4 000 Kč pokládá za základní východisko pro satisfakci za nemajetkovou újmu způsobenou v souvislosti s trestním stíháním vedeným pro nejzávažnější trestné činy. Žalovaná proto v souladu s touto úvahou soudu přiznala žalobci finanční zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v částce 60 000 Kč, tj. 4 000 Kč za měsíc trvání trestního stíhání. Ohledně medializace případu

žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011. V případě finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souvislosti s vykonanou vazbou žalovaná poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, ve kterém byla uvedena relevantní kritéria pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy způsobené neoprávněným držením ve vazbě v souladu s rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) ve věci Zhilyayev, a to povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500 – 1500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutné přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje. Žalovaná přihlédla k tomu, že žalobce byl osobou dosud netrestanou, resp. bez zkušeností s výkonem vazby, popř. trestu odnětí svobody, zohlednila délku vazby, vzala však v úvahu, že žalobce v žádosti popsal dopady výkonu vazby na svůj život poměrně stručně, neprokázal jejich vznik a intenzitu lékařskými zprávami nebo jinými doklady, což neučinil ani po výzvě ze strany žalované a za adekvátní výši nemajetkové újmy způsobené žalobci omezením osobní svobody rozhodnutím o vazbě považovala částku 1 000 Kč za jeden den trvání vazby. Proto byla žalobci přiznána částka 353 000 Kč jakožto finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou pobytem ve vazbě v době od 29. 6. 2015 do 15. 6. 2015, což je 353 dnů. V případě požadavku žalobce na náhradu ušlého zisku žalovaná přiznala náhradu ušlé mzdy za období od 29. 6. 2015 do 31. 8. 2015 v částce 35 150 Kč (podle potvrzení zaměstnavatele o ušlé mzdě ze dne 24. 4. 2017). Ve vztahu k období od 1. 9. 2015 do 15. 6. 2016 by měl žalobce nárok na náhradu ušlé mzdy pouze v případě prodloužení pracovního poměru. Z vyjádření zaměstnavatele však vyplynulo, že pracovní poměr byl uzavřen na dobu určitou do 31. 8. 2015 a zaměstnavatel předpokládal prodloužení pracovního poměru na dobu neurčitou až po splnění předpokládaného kritéria – vzdělání. Do té doby zaměstnavatel předpokládal se žalobcem spolupráci jako s externím a dobrovolným pracovníkem. Žalobce si doplňoval předměty, které dosud neabsolvoval a doplňoval práci písemnou cestou a samostatnými pracemi, které vypracoval až v době trvání vazby. V trestním spise se pak nachází osvědčení o absolvování programu celoživotního vzdělávání žalobcem s datem 17. 2. 2016. Žalobce tak neprokázal vznik tvrzené škody spočívající v ušlé mzdě za období od 1. 9. 2015 do 15. 6. 2016. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

3. Soud vzal v řízení za prokázané, že žalovaná ve stanovisku ze dne 26. 6. 2017 adresovaném žalobci k jeho podání ze dne 19. 12. 2016 (doručenému žalované dne 22. 12. 2016), kterým žalobce uplatnil nárok na náhradu majetkové a nemajetkové újmy v souvislosti s posuzovaným řízením sdělila, že za vazbu žalobci bude poskytnuto finanční zadostiučinění v částce 353 000 Kč, za samotné trestní stíhání v částce nemajetková újma 60 000 Kč, dále za ušlou mzdu bude žalobci poskytnuta náhrada škody v částce 35 150 Kč a za náklady řízení v částce 43 600 Kč.
4. Dále bylo v řízení prokázano, že usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odbor obecné kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 30. 6. 2015 bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce, kterému bylo sděleno obvinění ze zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v době od [redacted] úmyslně usmrtil v zalesněné části na levém břehu řeky [redacted] M. S. [redacted] narozenou [redacted], bytem [redacted] způsobem, že [redacted] dosud neustanoveným předmětem, čímž jí způsobil tržné zhmožděné poranění a dále jí za použití fyzického násilí způsobil [redacted] a [redacted] a na [redacted] roztrhal na ní za pomoci nože rozřezal její oděvní svršky a následně ji [redacted] kde došlo ke smrti, když příčinou smrti bylo zjištěno [redacted] Policie v odůvodnění mimo jiné uvedla, že bylo provedeno ohledání místa činu, byla

provedena pitva, byl realizován znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví genetika – biologie, odborné vyjádření z oboru metoda pachové identifikace, odborní vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie, dále byla vyžádána další znalecká expertíza v podobě odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví fyzikální chemie a z oboru kriminalistika, odvětví genetika, kdy zkoumání doposud nebylo skončeno. Policie též vycházela z podaného vysvětlení J. S. narozeného manželka poškozené, dále J. S. narozeného syna poškozené. Taktéž policie vycházela z podaného vysvětlení dalších osob a veškeré skutečnosti zjištěné při prověřování dostatečně odůvodnily závěr o spáchání trestného činu v podobě zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, a že jej spáchala určitá osoba, a to J. S. (žalobce) výše popsáním způsobem. Trestná činnost byla prokazována provedenou soudní pitvou, znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví genetika a biologie, odborným vyjádřením z oboru metoda pachové identifikace, odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat a odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie.

Usnesením ze dne 15. 7. 2015 státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích zamítl stížnost žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání.

Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 1. 7. 2015 č. j. rozhodl o vzetí žalobce do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a) trestního řádu s tím, že žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 29. 6. 2015 v 8 hodin. Zároveň bylo rozhodnuto, že písemný slib nabídnutý obviněným žalobcem k náhradě vazebního důvodu se nepřijímá a taktéž nebyl ustanoven dohled probačního úředníka jako náhrada vazebního důvodu. Usnesení nabylo právní moci 3. 8. 2015. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 3. 8. 2015 č. j. stížnost žalobce proti usnesení o vzetí do vazby zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 15. 6. 2016 č. j. které nabylo právní moci 21. 9. 2016, rozhodl o propuštění obžalovaného žalobce z vazby na svobodu.

Z hlášení změn vězeňské služby České republiky vazební věznicě České Budějovice ze dne 15. 6. 2016 bylo zjištěno, že žalobce byl dne 15. 6. 2016 v 10:45 hodin propuštěn z vazby.

Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce vykonal vazbu v době od 29. 6. 2015 od 8 hodin do 15. 6. 2016 10:45 hodin.

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 15. 6. 2016 č. j. rozhodl podle § 226 písm. c) trestního řádu o zproštění obžalovaného žalobce obžaloby Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2016 pro skutek popsany v rozsudku, ve kterém byl spatřován zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný žalobce. Rozsudek nabyl právní moci dne 21. 9. 2016.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 21. 9. 2016 č. j. zamítl odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 5. 2016, č. j. jako nedůvodné.

5. Dále bylo v řízení prokázáno, že v týdeníku ze dne 8. července 2015 vyšel článek ve kterém tisk informoval o tom, že pravděpodobným vrahem ženy z by měl být mladík obviněný policií ze zabití ženy a dále, že dle regionálního deníku by vrahem této ženy měl být údajně Zazněl komentář nejmenovaného muže z že není pochyb o tom, že vrahem je který zabil

V internetovém zpravodajství na adrese www.blesk.cz se dne 14. 7. 2015 objevil článek o tom, že Blesku se podařilo zjistit, že muž obviněný z vraždy pracoval s policií moc nespolupracuje, důvod, proč vraždil neprozradil. Policie obvinila z vraždy M. S.

V dalším internetovém článku s datem 17. 5. 2016 na portálu se objevil článek „ dle kterého znalec z oboru výpočetní techniky nepotvrdil, že muž z obžalovaný z vraždy byl v době činu u svého počítače, J. S. (žalobci), jenž vinu popírá, hrozí až 18 let vězení. Obdobný

článek vyšel 17. 5. 2016 na portálu domaci.eurozpravy.cz, nazvaný „[redacted] s informací, že výpověď znalce nepotvrdila, že obžalovaný muž z [redacted] (žalobce) byl v době činu u svého počítače. Dle znalce se na časové údaje v počítači nelze spolehnout, neboť došlo k manipulaci s časem v období od 30. 4. do 2. 5. Podle obhajoby nelze zpochybnit, že S [redacted] se dne 1. 5. před devátou hodinou přihlásil ke svému facebookovému účtu.

V dalším článku na uvedeném portále ze dne 15. 3. 2016, nazvaném „[redacted]“ bylo uvedeno, že případ vraždy začal rozpletat Krajský soud v Českých Budějovicích, podle státního zástupce [redacted] zavraždil [redacted] terému hrozí až výjimečný trest. Mladík dle policie nejdříve [redacted] uhodil tupým předmětem do hlavy, poté, co upadla do bezvědomí, nožem rozřezal její oblečení zřejmě, aby předstíral sexuální motiv útoku a [redacted] kde se žena utopila. Policisté měli jasnou pouze v tom, že vrah a oběť se znali.

V televizním pořadu TV Nova „Očima Josefa Klímy“ ze dne [redacted] byly ohledně případu vraždy paní S [redacted] zveřejněny obecné informace ohledně vyšetřování, ohledání, nalezení a zajištění stop, odebrání vzorků, dále že nepřímé důkazy svědčily v neprospěch žalobce, který byl vzat do vazby, detektor lži moc nezvládl, otec žalobce věřil v jeho nevinu, strýc žalobce naopak uvedl, že žalobce je vinen, policie je přesvědčena o vině žalobce, motiv byl nejasný, v úvahu přicházely spory o [redacted] Závěrem bylo zdůrazněno, že žalobce byl soudy zproštěn obvinění z trestného činu vraždy [redacted] a je nevinen.

6. Dále bylo v řízení prokázáno, že dne 1. 9. 2014 žalobce jako zaměstnanec na straně jedné uzavřel s [redacted] jako zaměstnavatelem na straně druhé pracovní smlouvu s místem výkonu práce [redacted] s datem nastoupení do práce dne 1. 9. 2014 na druh práce [redacted] Pracovní poměr byl sjednán a dobu určitou do 31. 8. 2015 se zkušební dobou v délce 3 měsíců. Z potvrzení o zaměstnání – zápočtového listu pak bylo zjištěno, že žalobce vykonával od 1. 9. 2014 do 31. 8. 2015 práci [redacted] v rámci pracovního poměru u zaměstnavatele [redacted] se vzděláním [redacted] (bez vyučení) s důvodem k ukončení po uplynutí sjednané doby § 65 zákoníku práce. Částka 160 105 Kč požadovaná žalobcem z titulu ušlého zisku v podobě ušlé mzdy za dobu od 1. 9. 2015 do 21. 9. 2016, nebyla mezi účastníky z hlediska výše sporná. Ostatně výše této částky vyplývá také z potvrzení o ušlé mzdě za uvedené období v případě prodloužení pracovního poměru vystavené [redacted] dne 24. 4. 2017 a to za období od 1. 9. 2015 do 15. 6. 2016. Z osvědčení o absolvování programu celoživotního vzdělávání ze dne 17. 2. 2016 bylo zjištěno, že žalobce ukončil u [redacted] univerzity v [redacted] v rámci akreditovaných studijních programů pro výkon povolání program celoživotního vzdělávání, a to studium pedagogiky k získání kvalifikace pedagoga volného času, který vykonává komplexní přímou pedagogickou činnost v zájmovém vzdělání a žalobce dne 26. 6. 2015 vykonal závěrečnou zkoušku s obhajobou závěrečné práce s názvem [redacted] Po doplnění požadavků k absolvování kurzu, kurz ukončil dne 17. 2. 2016 s hodnocením „prospěl“ a získal kvalifikaci pedagoga volného času a asistent pedagoga.

7. Dne 1. 1. 2017 uzavřel žalobce jako nájemce na straně jedné s J [redacted] O [redacted] [redacted] jako pronajímatelem na straně druhé nájemní smlouvu, na základě které přenechal pronajímatel nájemci do nájmu pokoj v bytové jednotce o velikosti 4+1 v domě č. p. [redacted] ulice [redacted] v prvním podlaží a do společného nájmu kuchyňku, WC + sprchy a chodby, nájem byl sjednán na dobu od 1. 1. 2017 do 31. 8. 2017 s výší nájemného 2 000 Kč za kalendářní měsíc vč. platby za služby související s užíváním bytu. Dne 25. 8. 2017 byla mezi Z [redacted] H [redacted] bytem [redacted] studentkou [redacted] animovaný film jako nájemcem na straně jedné a D [redacted] J [redacted] a Z [redacted] J [redacted] oba bytem [redacted] jako pronajímatelem na straně druhé, uzavřena nájemní smlouva, na základě které přenechal pronajímatel nájemci místnosti ve smlouvě uvedené v budově

- č. p. [redacted] dobu určitou od 1. 9. 2017 do 1. 9. 2018 za nájemné v částce 6 500 Kč měsíčně a zálohy na služby spojené s užíváním bytu v částce 1 500 Kč. Strany se dohodly, že předmět nájmu bude užíván dvěma osobami, a to nájemcem a dále žalobcem.
8. Ze mzdových listů žalobce za březen a květen 2015, potvrzení o výši průměrného výdělku ze dne 3. 1. 2017, potvrzení o ušlé mzdě za období od 29. 6. 2015 do 31. 8. 2015, jakož i potvrzení zaměstnavatele o příjmech zaměstnance týkající se žalobce ze dne 19. 12. 2016, platového výměru ze dne 1. 11. 2014, soud žádné skutečnosti podstatné pro toto řízení již nezjistil. Z tohoto důvodu se pak těmito důkazy v odůvodnění rozsudku již blíže nezabýval.
9. Svědek K [redacted] Č [redacted] při výslechu mimo jiné vypověděl, že pracuje jako vedoucí pedagog v [redacted] již 13 let, žalobce měl uzavřenou pracovní smlouvu na dobu určitou, která měla být následně prodloužena na dobu neurčitou. Běžnou praxí je, že po ukončení pracovní smlouvy na dobu určitou, je uzavřena pracovní smlouva na dobu neurčitou. Ředitel [redacted] M [redacted] byl s prací žalobce spokojen a byl připraven se žalobcem pracovní smlouvu na dobu neurčitou uzavřít. K trestnímu stíhání žalobce svědek uvedl, že žalobci [redacted] vyšetřování směřovalo [redacted] začaly vycházet články v [redacted] ve kterých se objevovaly různé vyšetřovací verze, žalobce byl zatčen a články se změnilly v odsuzující ve vztahu k žalobci. V době, kdy se toto událo, svědek nebyl v České republice. Po svém návratu navštívil žalobce ve vazbě, a to čtyřikrát nebo pětkrát. Svoji práci žalobce plnil v rámci zadaných úkolů a dělal i práci navíc. Veškerý volný čas věnoval [redacted] věnoval se historickým kroužkům. Po pracovní době zůstal s dětmi a ostatními kolegy, vyráběli věci potřebné k historickému šermu apod. Ze zákona si žalobce musel doplnit pedagogické studium, a to program Pedagogika volného času, na který se připravoval v [redacted] kam jednou za dva měsíce dojížděl na celý víkend, připravoval se i v práci s tím, že musí mít nějakou praxi. K zakončení studia patří závěrečná zkouška a práce, kterou již dodělával z vězení, protože to nestihl. Do vazby žalobci nosili knížky. Žalobce dával zpět rukou napsanou práci, která byla přepisována tak, aby byla způsobilá k ukončení studia žalobce. Všichni si mysleli, že se jedná o špatný vtip a žalobce se vrátí do práce, ale bez uvedené zkoušky by prostě nemohl být přijat. Trestní stíhání žalobce na pracovišti představovalo velký šok. Nikdo od začátku do konce tomu nevěřil. Kolektiv byl zasažen pracovní, chyběl jeden člověk z pěti. Žalobce dělal dost práce, která musela být rozdělena mezi ostatní a vzhledem k historické odbornosti, se těžko nahrazoval jinými vedoucími. Zaměstnanci nevěděli, co mají říct dětem, nečekali, že trestní stíhání bude dlouho trvat, řekli dětem něco v tom smyslu, že žalobce je nemocen, avšak v médiích proběhly články. Děti byly překvapeny, že se něco takového mohlo stát a zaměstnanci byli ti, co jim lhali. Svědek byl dotazován na facebooku a na soutěžích, jestli žalobce [redacted] zabil apod. Když svědek navštívil žalobce poprvé ve vazbě, vypadalo to, že [redacted] nemohl uvěřit tomu, že si někdo myslí, že mohl [redacted] zavraždit. Velmi ho také trápilo, jak trestní stíhání snáší jeho otec. Svědek žalobci několikrát na návštěvě říkal, aby podal trestní oznámení na novináře, aby s tím něco dělal, žalobce však řekl, že to nemá smysl. Poté, co byl žalobce propuštěn, se jako zaměstnanec již nevrátil. Podle svědka trestní stíhání žalobci udělalo špatnou pověst i v dalším zaměstnání, žalobce žádalo práci v [redacted] zaměstnavatel byl z počátku nadšen, nakonec však pracovní pozici nezískal. Po návratu z vazby, chvíli bydlel u svého otce, následně se žalobce odstěhoval ke své přítelkyni do [redacted]
10. Svědek [redacted] M [redacted] M [redacted] při výslechu mimo jiné uvedl, že pracuje jako ředitel [redacted] Na pozici ředitele je již 6 let a v [redacted] je od roku 1996. Žalobce nejprve navštěvoval kroužky, následně pomáhal jako dobrovolník, poté byl brán jako externí pracovník a nakonec přijal návrh stát se interním zaměstnancem a převzal uvolněné oddělení zážitkové pedagogiky. Do pracovního poměru byl žalobce přijat ke dni 1. 9. 2014 na dobu určitou

do 31. 8. 2015. Svědek podepsal výše uvedenou pracovní smlouvu. Žalobce se měl zaučovat na vedoucího tábora o prázdninách roku 2015 a dále pak pokračovat jako klasický vedoucí oddělení. Na základě nové pracovní smlouvy, která by již byla uzavřena na dobu neurčitou, by žalobce vykonával stejnou pracovní náplň, avšak na základě trestního stíhání byl žalobce vzat také do vazby. Svědek za ním byl, protože v té době žalobce nedokončil díky vazbě doplňkové pedagogické studium, potřeboval dodělat nějaké práce, což svědek zařizoval a zjišťoval, zda je možné tyto doplnit i z vazby. Na [redacted] domlouval, jakým způsobem zajistit komunikaci mezi katedrou a žalobcem. Bylo domluveno, že vypracuje práce, které ručně sepsal a předal svědkovi nebo panu Č [redacted]. Byl pak pořízen elektronický přepis těchto prací a tyto byly zaslány na fakultu. Svědek držel žalobci místo do doby, kdy to šlo, nicméně poté, co zjistili, že trestní řízení se začíná táhnout, oslovili paní K [redacted] která měla podobné zájmy a část věcí, které žalobce vedl, dokázala zabezpečit. Po propuštění žalobce z vazby bylo jeho místo již obsazeno. Paní K [redacted] měla smlouvu na dobu určitou, kterou jí svědek prodlužoval. Žalobce byl propuštěn z vazby asi měsíc a půl poté, co byla podepsána pracovní smlouva s paní K [redacted]. Podle svědka se jednalo již o pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Poté, co se žalobce vrátil z vazby, již svědek nepovažoval za dobré, aby se žalobce vrátil, ať již na základě dohody, nebo něčeho jiného. Principiálně také nebylo volné místo pro žalobce. Podle svědka práce žalobce v [redacted] bavila a naplňovala, stala se mu koníčkem. S prací žalobce byl svědek spokojen, jinak by mu pracovní smlouvu nechtěl prodloužit. Pokud by žalobce nebyl vzat do vazby, ukončil by doplňkové pedagogické studium a k 1. 9. 2015 by mu byla normálně pracovní smlouva prodloužena na dobu neurčitou, resp. Uzavřena nová pracovní smlouva a zůstal by na stejné pozici pedagoga volného času a vedoucího oddělení. V průběhu vazby žalobce svědek kontaktoval [redacted] fakultu, zjišťoval přesně, co má žalobce ještě splnit a zda je vůbec možné takto dokončit doplňkové pedagogické studium. Svědek chtěl, aby žalobce studium dodělal a taktéž, aby žalobce věděl, že je s ním počítáno do budoucna. Svědek žalobce v průběhu vazby navštívil dvakrát. Poprvé na tom žalobce nebyl psychicky úplně dobře. Poté, co byl žalobce propuštěn z vazby a dozvěděl se, že jeho pracovní místo je již obsazeno a nebude moci být přijat, pro žalobce to dobré nebylo. O trestním stíhání žalobce svědek informoval zřizovatele. Jednalo se o situaci, se kterou se svědek dosud nesešel. Ohledně dotazů médií pracovníkům svědek vydal příkaz, ať se k trestnímu stíhání žalobce z pozice [redacted] nevyjadřují, nejedná se o pracovníprávní vztah a pokud by někdo cíleně oslovil [redacted] svědek instruoval zaměstnance, že tuto záležitost pak bude vyřizovat on. Pedagogové však měli horší situaci ohledně dětí, které se v září začaly ptát, co se stalo s žalobcem, neboť se objevil svědek s tím, že je povede na lukostřelbu. Zaměstnanci chvíli mlčeli a postupně se děti i přes média dozvěděly, co se stalo. Také se ptali rodiče.

11. Svědek J [redacted] S [redacted] při výslechu mimo jiné vypověděl, že je otcem žalobce, jehož trestní stíhání zažil od počátku. Policie tvrdila, že z 80% je pachatelem trestného činu většinou někdo z rodiny, nebo někdo blízký, byla provedena domovní prohlídka, žalobce byl vzat do vazby a ztratil práci. Rodina svědka bydlí na malé vsi. Začaly fámy a dodnes je to znát. Žalobce byl zproštěn obvinění, odešel se svojí přítelkyní. Pracoval v [redacted] [redacted] psaly nějaký článek, který svědek viděl na internetu o tom, jak je možné, že nějaký vrah pracuje s dětmi a podobně. Trestní stíhání žalobce se u svědka projevilo na psychice. Svědka kontaktoval policejní psycholog, ten nabídl služby Bílého kruhu bezpečí, přes který pak svědek navštěvoval psychologa. Bílý kruh svědkovi hodně pomohl. Svědek navštěvoval syna ve vazbě, někdy na tom byl žalobce lépe, někdy hůře. Po propuštění z vazby se svědek žalobce ptal, jestli nechce psychologa, protože svědkovi hodně pomohl. Žalobce je velmi inteligentní, má vysoké IQ, zvládal to sám. Odjel do [redacted] kde má přítelkyni, se kterou se předtím seznámil, našel si tam práci a ubytování. Bydlí společně se svou přítelkyní.
12. Svědek J [redacted] S [redacted] při výslechu mimo jiné vypověděl, že žalobce je jeho bratr, oba byli vyslechnuti na policii, žalobce pak byl vzat do vazby z důvodného podezření z vraždy [redacted] což svědek

nečekal, nedovedl si představit, že by žalobce něco takového spáchal, nemohl tomu uvěřit, byl přesvědčen od počátku o žalobcově nevině. V souvislosti s trestním stíháním žalobce svědek žádné zdravotní problémy neměl, je zdravý. Na nabídku policie byl pouze u policejního psychologa kvůli přítelkyni svědka, nyní již manželky, která vraždu hodně těžce nesla. V době trestního stíhání žalobce pracoval svědek na pozici zdravotního asistenta, v práci se o trestním stíhání žalobce moc nebavil, pouze sestry z ortopedického oddělení viděly v televizi pár reportáží o trestním stíhání žalobce, ptaly se svědka, zda je to pravda a svědek říkal, že to určitě není pravda, od počátku tomu nevěřil. Pár reportáží taktéž viděl a říkal, že média se to snaží v negativním smyslu zkreslit v neprospěch žalobce. V místě bydliště se před svědkem lidé o trestním stíhání žalobce nebavili, několik lidí se však ptalo, jestli žalobce trestný čin spáchal, zda-li by toho byl schopen a svědek jim říkal to samé, co sestřičkám. V příbuzenstvu byla i před vraždou byla vyhocenější situace, stýkalo sporadicky a dle svědka si také dělali obrázek z médií. Příbuzní jsou napůl přesvědčeni o tom, že žalobce je pachatelem, byli o něco nepřátelštější, než před tím. Společní známý svědka a žalobce jsou napůl přesvědčeni o tom, že žalobce trestný čin spáchal. Trestní stíhání i vazbu žalobce snášel psychicky špatně, bylo vidět, že se snaží držet. Když svědek navštívil žalobce ve vazbě, tak se žalobce párkrát málem rozbrečel. Žalobce byl s prací v [redacted] spokojen, práce ho naplňovala, poznal spoustu lidí, udělal si nové známé a rozšířil si vzdělání. Skutečnost, že nebude moci vykonávat tuto práci, snášel negativně, bál se toho, že si někdo z rodičů dětí, které měl na starosti, přečte nějaký negativní článek a přestane již k žalobci dítě posílat a podobně.

13. Svědkyně Z [redacted] H [redacted] při výslechu mimo jiné vypověděla, že je přítelkyní žalobce, seznámila se s ním před tím, než proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Když se o trestním stíhání dozvěděla, bylo to pro ni velmi neuvěřitelné. Žalobce navštěvovala ve vazbě, působil na ni velmi psychicky vyčerpaně a deprivovaně. Říkal, že to většinou moc dlouho psychicky nevydrží, bál se toho, aby trestní stíhání dopadlo dobře, protože podle svědkyně byl neviný. Fyzicky se zhoršil, viditelně zhubnul. Svědkyně si s žalobcem dopisovala a dopisy pro něj byly psychickou oporou. Žalobce se pokoušel navštěvovat vězeňského psychologa, který mu nechtěl pomoci a vyjádřil se v tom smyslu, že když se přizná, tak se žalobci uleví, což žalobci, jako nevinému člověku nepomohlo. Když došlo k medializaci trestního stíhání, spousta lidí věděla, že žalobce pracuje v [redacted] na sociálních sítích byly komentáře, že takový člověk se stará o děti a v jedné reportáži strýček žalobce vyjádřil v tom smyslu, že věří, že žalobce trestný čin spáchal. V současné době žalobce pracuje jako dělník v kovárně. Když pracoval v [redacted] byli s jeho prací spokojeni a žalobce počítal s tím, že po škole to pro něj bude dlouhodobá práce, neuvažoval o jiné práci, nebral jinou možnost, že by pracoval jinde, takže trestní stíhání žalobci dost uzavřelo cestu vrátit se na jeho původní pracoviště, protože se bál názoru veřejnosti. Svědkyně v souvislosti s trestním stíháním zdravotní problémy neměla. Trestní stíhání na nějakou dobu narušilo partnerský vztah žalobce a svědkyně, která začala uvažovat, jestli ve vztahu tímto způsobem dále pokračovat. Vztah na dálku pro svědkyni nebyl problém, svědkyně uvažovala, že by vztahu nechala volný průběh, což však žalobci dosud nesdělila. Žalobce nechápal, jak někdo mohl [redacted] trácel důvěru v právní systém i s ohledem na chování policie a vyšetřovatelů. Po návratu z vazby si žalobce připadal psychicky rozbitý. Nikdo z kamarádů žalobce nevěřil, že by něco takového mohl udělat, většina z nich mu vyjadřovala podporu buď tím, že psala dopisy, posílala knihy, nebo k němu chodili na návštěvy. Pár z toho bylo i dost zdrcených. Žalobce se poté pokoušel najít práci ve [redacted] v rámci stejného oboru, tj. v [redacted] nakonec však nebyl přijat. Podle svědkyně se tak stalo proto, že při pohovoru žalobce řekl, že byl rok ve vězení a ředitelka [redacted] si zjistila, z jakého důvodu. Současná práce žalobce dle svědkyně nenaplňuje. Jako dělník pracuje v kovárně od listopadu 2017. Předtím byl žalobce na pracovním úřadě. Žalobce si hledal obdobnou práci i v [redacted] kde nakonec nebyl přijat, neboť chtěli někoho na pozici jiných kroužků, které žalobce nedělá.

14. Svědek [redacted] M [redacted] K [redacted] při výslechu mimo jiné vypověděl, že vyučuje na [redacted] fakultě [redacted] univerzity a je zároveň garantem kurzu Celoživotního vzdělávání pro obor Pedagogika volného času a vychovatelství. Žalobce byl jeho studentem se zakončením zkoušky v roce 2016. Dělal kurz ohledně pedagogiky volného času v rámci celoživotního vzdělávání. K výkonu povolání pedagogika volného času pro komplexní pedagogickou činnost zájmového vzdělávání. Jedná se o 120 hodinový kurz opravňující absolventy, kteří již měli maturitu, aby mohli pracovat jako pedagogové volného času v domech dětí a mládeže a jiných podobných zařízeních. Žalobce kurz zakončil zkouškou, nicméně osvědčení nedostal, protože měl několik absencí, což je řešeno tak, že student má možnost tyto absence nahradit vypracováním samostatné práce na téma, které mu zadá vyučující nebo svědek, jako garant kurzu. K tomu, aby byly splněny podmínky a mohl získat certifikát, což je osvědčení, musí být jednat splněna docházka a zároveň závěrečná práce a složená závěrečná zkouška, což je obdoba práce. Žalobce udělal práci, zkoušku, ale v indexu chyběly přítomnosti asi na dvou předmětech, proto jej svědek požádal, aby si tyto předměty dodělal formou dodatečné práce ke každému předmětu, čímž splní náležitosti a dostane osvědčení. Jednou z podmínek je totiž 80% účast na seminářích, tato podmínka však může být splněna i vykonáním závěrečné zkoušky, že uchazeč absenci na seminářích doplní vypracováním několikastránkové seminární práce. Lhůta pro vypracování práce stanovena není, ale student ví, že tyto věci musí splnit co nejdříve, protože pak by byly velmi těžko dohledatelné souvislosti, co vlastně plnil, o jaký kurz se jednalo. Seminární práce musí vyhovovat nějakým předpokladům, požadavkům. K uvedeným pracím žalobce musel přečíst asi dvě knihy. Žalobce práce nemohl vypracovat v řádu dvou měsíců, protože byl vzat do vazby, za normálních okolností lze práci vypracovat v průběhu dvou měsíců. Práce, které jsou vypracovávány místo účasti na seminářích, mají jiný charakter, protože závěrečná práce je přípravou nějaké zájmové činnosti, což bylo žalobcem provedeno dobře a práce, které vypracovával k uvedeným předmětům, vysloveně vyžadovaly studium literatury. Co se týká osvědčení, které je u žalobce uvedeno dne 17. 2. 2016, jedná se o datum, kdy svědek uznal náhradu, tedy jeho náhradní práce za odpovídající, vyhovující a tím měl žalobce kompletně splněné požadavky k získání osvědčení. Veškeré podmínky tak žalobce splnil ke dni 17. 2. 2016 a tohoto data bylo žalobci vydáno osvědčení. Řádné podmínky kurzu jsou účast uvedená v akreditačním materiálu systému DVPP, což je další vzdělávání pedagogických pracovníků. Student daného kurzu ví, jaké jsou řádné podmínky pro splnění kurzu, což je minimálně 80% účast na seminářích a přednáškách, v případě nesplnění je možnost nahrazení zmíněnou prací. V případě, že se jedná o více, než jeden předmět, svědek žádá o dodatečnou práci. U žalobce se jednalo o dva předměty.
15. Podle § 1 odst. 1 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
Podle § 2 zákona, odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
Podle § 5 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
Podle § 7 odst. 1 zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
Podle § 8 odst. 1 zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
Podle § 9 odst. 1 zákona, právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě má také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.
Podle § 31 odst. 1 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.

Podle § 31 odst. 3 zákona, náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

16. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba byla v části podána důvodně. Žalobce se podle zákona domáhal konstatování porušení práva na osobní svobodu, finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu, a to za vykonanou vazbu v částce 351 000 Kč, za samotné trestní stíhání v částce 440 000 Kč a dále ušlého zisku v podobě ušlé mzdy v částce 160 105 Kč, to vše v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím vydaným v rámci posuzovaného řízení. Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, vznik škody na straně poškozeného subjektu, jakož i příčinná souvislost mezi uvedenými.
17. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, ze které je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 35/1991; rozsudek ze dne 31. 3. 2002 sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 publikovaný v souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1813; posledně uvedené rozhodnutí je též dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu ČR, www.nsoud.cz), tzn. že vznik nároku na náhradu škody není podmíněn tím, že by v řízení bylo prokázáno, že orgán činný v trestním řízení jednal v přímém rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba zproštěná obžaloby má zásadně právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (i rozhodnutím o vazbě). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si vznesení obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován, což však nebylo tvrzeno. Soudní judikatura výkladem zákona dovodila, že ve smyslu právní úpravy odpovědnosti za škodu odpovídá, aby každá majetková újma způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi byla odčiněna, a že je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal, a že proti němu nemělo být trestní stíhání vedeno.
18. V posuzovaném případě se jednalo o usnesení Policie ČR ze dne 30. 6. 2015 o zahájení trestního stíhání žalobce dělením obvinění podle § 160 odst. 1 trestního řádu pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se měl dopustit v usnesení popsáním jednáním. Sdělení obvinění bylo odůvodněno nalezením pachových biologických a věcných stop na

místě činu, když byla zjištěna shoda s otisky pachových stop žalobce, byla zjištěna shoda majoritní složky smíšeného profilu DNA na úrovni individuální identifikace s profilem DNA žalobce, po mechanoskopickém porovnání nalezených bodnořezných poškození na stopách kalhoty-trikot-nátělník zemřelé byla zjištěna druhová shoda s předloženou stopou „*kapesní nůž zn. Opinel France*“, který je majetkem žalobce. Je tak zřejmé, že orgány činnými v trestním řízení zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že byl spáchán trestný čin, a byly důvody k podezření, že jej spáchala konkrétní osoba, tj. žalobce a na základě zjištěných skutečností si lze jen stěží představit, že by k zahájení trestního stíhání nedošlo. Trestní stíhání žalobce bylo zakončeno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2016, č.j. [REDAKCE] kterým byl žalobce podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by spáchal skutek, pro který byl trestně stíhán. Rozsudek nabyl právní moci dne 21. 9. 2016. Je tak dán odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí), neboť žalobce byl nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhán pro jednání, ve kterém orgány činné v trestním řízení spatřovaly zmíněný trestný čin. Soud se proto dále zabýval jednotlivými nároky žalobce.

19. Nejprve se soud zabýval nároky žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním a výkonem vazby.
20. Jak již bylo uvedeno, je v posuzovaném případě založen nárok na náhradu škody ve smyslu § 1, 2 zákona (o čemž není mezi účastníky sporu). K otázce vzniku nemajetkové újmy soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. IV. ÚS 428/05 a ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 642/05, konstruující v případě zahájení a vedení trestního stíhání vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Dále je třeba zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, v němž Nejvyšší soud ČR uzavřel, že „*při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dostupná na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>)*“. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, Nejvyšší soud ČR konstatoval, že v případě § 31a odst. 2 zákona jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a zákona hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Zvažovány budou zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně. Otázka výše zadostiučinění v penězích se odvíjí od okolností každého konkrétního případu, a proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, která byla posléze zastavena. Výše zadostiučinění za trestní řízení, které bylo zastaveno, se vždy váže k jednomu konkrétnímu případu, a její posouzení je úkolem nalézacích soudů (proti tomuto rozsudku byly podány dvě ústavní stížnosti, prvou z nich Ústavní soud usnesením ze dne 10. 11. 2011, sp. zn. III. ÚS 3013/2011, odmítl, druhou náleženem ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 3016/11, zamítl). K těmto závěrům dospěl Nejvyšší soud ČR ve věci, v níž se žalobci rovněž domáhali (mimo jiné) zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jim měla být způsobena v důsledku zahájení trestního řízení, které bylo posléze zastaveno. Uvedené je třeba totožně aplikovat i v případě zahájeného trestního řízení, které bylo posléze skončeno

pravomocným zprošťujícím rozsudkem trestního soudu, resp. které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Vznik nemateriální újmy je proto na místě presumovat. Žalobkyně však musí prokazovat intenzitu této újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ČR v uvedeném rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 soud zaměřil pozornost na a) povahu trestní věci, b) délku trestního stíhání, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobkyně došlo.

21. Pod kritériem povaha trestní věci se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmáct let (§ 140 odst. 1 trestního zákoníku), než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (§ 209 odst. 1 tr. zák.), přičemž obviněný podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. Žalobce byl trestně stíhán pro spáchání zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku a byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozpětí deset až osmáct let. Z hlediska povahy trestní věci se jedná o závažný trestní čin.
22. Kritérium délky trestního řízení zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinít z něj mechanicky určující hledisko. V posuzovaném případě byl žalobce trestně stíhán v době od 30. 6. 2015 do 21. 9. 2016 a na trestní stíhání nelze nahlížet jako na déletrvající.
23. Kritérium následků způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu formulovaných pod body 1 a 2. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka - morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) - mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit.
24. V posuzovaném případě žalobce pracoval jako vedoucí pedagog v [REDAKCE] volný čas věnoval dětem a souvisejícím aktivitám, o trestním stíhání vědělo jeho pracovní okolí, postupem času také širší okolí jak ve městě, kde žalobce pracoval, tak i v jeho bydlišti, příbuzní a většina jeho přátel byla přesvědčena o jeho nevině, vyjadřovali mu podporu. Trestní stíhání bylo medializováno prostřednictvím místního tisku, internetového zpravodajství a také i televizní publicistiky na soukromé televizní stanici. Média přinášela informace o žalobci jako pravděpodobném pachateli s odkazem na komentáře různých osob a svá zjištění. V rámci televizní reportáže bylo však také zdůrazněno, že žalobce byl obžaloby zproštěn a je nevinen. Nelze proto dospět k závěru, že by byl porušen princip presumpce nevinny, nicméně i pokud by se tak stalo, není

zde příčinná souvislost mezi jednáním státu v rámci posuzovaného řízení a způsobem, jakým média o trestním stíhání žalobce informovala veřejnost (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Žalobce v době trestního stíhání bydlel v malé obci, kde se občané v podstatě znají, a proto jeho trestní stíhání má vyšší dopad, nežli v anonymním prostředí velkoměsta (viz též rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 20 C 146/2016). Žalobce byl trestně stíhán pro závažný trestný čin, s hrozbou vyššího trestu odnětí svobody, po dobu krátce přesahující 1 rok. Zároveň soud posuzoval pouze dobu trestního stíhání žalobce. Trvání negativního zásahu v osobnosti žalobce se nutně ohraničuje maximálně dobou trvání řízení, neboť z hlediska časového je téměř vyloučeno určit dobu, po kterou bude mít zahájení a vedení trestního stíhání v osobnostní rovině žalobce (osoby poškozené) negativní následky i po jeho skončení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011), a proto nelze přihlédnout k tomu, že žalobce uzavřel dne 1. 1. 2017 výše zmíněnou nájemní smlouvu a následně mu bylo umožněno bydlet v nájmu společně se Z. [REDAKCE] H. [REDAKCE] jak vyplývá z nájemní smlouvy ze dne 25. 8. 2017. Soud proto po posouzení dané věci dle výše uvedených kritérií dospěl k závěru, že v daném případě již nepřichází v úvahu konstatování porušení práva, což by bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a hlediskem obecné slušnosti (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011), a proto již přistoupil k poskytnutí přiměřeného finančního zadostiučinění. V této souvislosti při svém rozhodování vzal v úvahu rozhodnutí v obdobné věci rozhodované u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a následně Městským soudem v Praze sp. zn. [REDAKCE] kdy se též jednalo o odškodnění za trestní stíhání pro trestný čin vraždy, při délce trestního stíhání 13 měsíců a bylo přiznáno zadostiučinění v částce 55 000 Kč. V posuzovaném případě po zhodnocení zmíněných kritérií (s výjimkou dopadů do osobnostní sféry, které soud hodnotil v rámci nároku na finanční zadostiučinění za vykonanou vazbu, jak je dále uvedeno) s přihlédnutím k medializaci trestního stíhání a jeho všeobecné známosti v místě tehdejšího bydliště žalobce dospěl soud k závěru, že dostačující a odpovídající finanční zadostiučinění je částka 66 000 Kč. Zároveň však soud z důvodu zabránění duplicitního odškodnění vzal v úvahu i skutečnost, že žalobce byl téměř po celou dobu trvání posuzovaného řízení stíhán vazebně, a proto v rámci nároku na finanční odškodnění za vazbu soud zohlednil dopady do osobnostní sféry žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Jelikož žalovaná již žalobci poskytla finanční zadostiučinění v částce 66 000 Kč, soud žalobu pro její nedůvodnost v žalobcem požadovaném rozsahu ve výroku III. zamítl.

25. Dále se soud zabýval požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy za vykonanou vazbu. Nárok na náhradu škody (nemajetkové újmy) způsobené vazbou je upraven v citovaném § 9 odst. 1 zákona. Vzetí do vazby, jako prostředku k zajištění obviněného (osoby, proti které bylo zahájeno trestní stíhání) pro účely trestního řízení, je přípustné, jen jestliže z jednání obviněného nebo z dalších konkrétních skutečností vyplývá důvodná obava z následků uvedených v § 67 písm. a), b) a c) trestního řádu. Současně dosud zjištěné skutečnosti musí nasvědčovat tomu, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, byl spáchán, má všechny znaky trestného činu, jsou zřejmé důvody k podezření, že tento trestný čin spáchal obviněný, a s ohledem na osobu obviněného, povahu a závažnost trestného činu, pro který je stíhán, nelze v době rozhodování účelu vazby dosáhnout jiným opatřením. Pro vznik odpovědnosti podle § 9 zákona se nevyžaduje, aby rozhodnutí o vzetí do vazby (prodloužení vazby) bylo pro nezákonnost zrušeno. Podstatné je, zda poškozený na základě vazebního rozhodnutí skutečně vazbu vykonal a zda mu v příčinné souvislosti s tím vznikla škoda, přičemž rozhodující okolností je způsob skončení (výsledek) trestního řízení. Podmínkou vzniku práva na náhradu škody je takový výsledek trestního řízení, při němž nedojde k odsouzení dotyčného, resp. k pravomocnému vyslovení jeho viny za skutek, v souvislosti s nímž byl vzat do vazby. Těmto podmínkám odpovídá zastavení trestního stíhání, zproštění obžaloby a postoupení věci jinému orgánu. Jak konstatoval Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, „protože v takovém případě rozhodnutí o vazbě sdílí režim judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu v tom, že rozhodnutí o vazbě nemělo být vůbec vydáno (srov. výše citovaný náleží Ústavního soudu

ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cž 6/90), nezbyvá, než uzavřít, že rozhodnutím o vazbě došlo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008).“.

26. Žalobce byl usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 7. 2015, č.j. [REDAKCE] v rámci trestního stíhání v posuzovaném řízení vzat do vazby z důvodů dle § 67 písm. a) trestního řádu. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2016, č. j. [REDAKCE] byl žalobce propuštěn z vazby na svobodu. Žalobce vykonal vazbu v době od 29. 6. 2015 do 15. 6. 2016, tj. 353 dnů. V této souvislosti požadoval finanční zadostiučinění v částce 351 000 Kč poté, co žalovaná již z tohoto titulu žalobci poskytla částku 353 000 Kč. Jak již bylo uvedeno, byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že by spáchal skutek, pro který byl trestně stíhán a rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce se tak stalo nezákonným ve smyslu citovaného § 8 zákona. V této souvislosti vzniklo žalobci právo na náhradu nemajetkové újmy způsobené vazbou.
27. Při stanovení formy a výše odškodnění za vykonanou vazbu vycházel soud z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz zejm. zmíněné rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 ze dne 11. 1. 2012 nebo sp. zn. 30 Cdo 914/2011 ze dne 31. 5. 2012), formulující závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje“. Je tak zdůrazněna zásada finančního odškodnění nemajetkové újmy (neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv, počínaje negací svobody pohybu a práva na soukromí; konstatování porušení práva se již proto bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění), při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci. Jak konstatoval Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 „Při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznici, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými příslušníky a s okolím, s tím související porušení práva na rodinný život atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby a za jakých okolností byla šířena.“. Je nepochybné, že každé nezákonné omezení osobní svobody představuje hluboký zásah do základních práv poškozeného. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či práva na soukromí a samo osobě působí újmu na základních právech, svobodách a lidské důstojnosti.
28. Žalobce, který dosud nebyl vazebně stíhán, strávil ve vazbě 353 dnů. Jak vypověděli svědci otec žalobce, bratr žalobce, Z [REDAKCE] H [REDAKCE] a K [REDAKCE] Č [REDAKCE] žalobce byl ve vazbě psychicky vyčerpaný, zhubnul, měl starost o psychiku svého otce, okolí, které žalobce navštěvovalo, jakož i většina jeho kamarádů, věřilo v jeho nevinu, psychickou oporou pro něj byly dopisy jeho přítelkyně Z [REDAKCE] H [REDAKCE] ve vazbě vypracoval práci v rámci svého doplňkového pedagogického studia, kterou dříve z důvodu vzetí do vazby nemohl dokončit. Je proto zcela na místě přiznání finančního zadostiučinění, ostatně nebylo ani tvrzeno, že by si žalobce vazbu zavínil sám. Žalovaná v této souvislosti poskytla žalobci finanční zadostiučinění v částce 353 000 Kč, což odpovídá 1 000 Kč za den vazby. Přiměřenému finančnímu zadostiučinění za žalobcem vykonanou vazbu v podstatě

odpovídá již žalovanou přiznaná částka 1 000 Kč za den trvání vazby, vzhledem k povaze trestní věci, délce vazby a ostatním výše zmíněným zjištěným skutečnostem. Tato částka je odpovídající i z pohledu poskytnutí finančního zadostiučinění v obdobných případech. Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] byl odškodňován pobyt ve vazbě v délce 224 dnů v částce 1 500 Kč za den, poškozený nebyl dosud vazebně stíhán ani ve výkonu trestu odnětí svobody stejně jako žalobce, byl také ohrožen vysokým trestem odnětí svobody, byl však vystaven šikaně, posměškům a ústrkům a fyzickému napadání ze strany ostatních spoluvězňů, musel být opakovaně překládán na jiné cely. Ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] bylo poskytnuto finanční zadostiučinění v částce 1 300 Kč za den za výkon vazby v délce 294 dnů, poškozený však byl ve společnosti osob s kriminální minulostí, v podmínkách odpovídajících spíše výkonu trestu, vazba byla vykonávána jako koluzní z důvodu podle § 67 písm. b) tr. řádu, což její výkon znepříjemňovalo z pohledu možnosti návštěv příbuzných. Soud z těchto důvodů považuje žalovanou poskytnuté finanční zadostiučinění v částce 1 000 Kč za den trvání vazby za dostačující pouze s tím rozdílem, že za dobu prvních 15 dnů přiznané zadostiučinění navýšil o částku 300 Kč za den při vědomí toho, že první dny vazby obecně jsou zadrženu osobou vnímány obzvlášť intenzivně, kdy dochází k prvotnímu šoku ze zatčení a jedná se tak zpravidla o nejintenzivněji pociťované období, neboť jsou náhle narušeny téměř veškeré složky každodenního života. Celkem tak finanční zadostiučinění za výkon vazby je proto představováno částkou 357 500 Kč. Jelikož žalovaná, jak již bylo uvedeno, poskytla žalobci částku 353 000 Kč, soud ve výroku II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 4 500 Kč a zároveň zamítl ve výroku I. požadované konstatování porušení práva, neboť žalobci již byla přiznána finanční náhrada a tím zároveň došlo ke konzumaci i požadovaného konstatování zásahu do jeho práv výkonem státní moci (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1684/2010). Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.

29. Posledním požadavkem žalobce byla náhrada škody ve formě ušlého zisku v částce 160 105 Kč za ušlou mzdu v době od 1. 9. 2015 do 21. 9. 2016. Ušlý zisk je ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nebylo škodné události - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věcí. Poškozený je povinen vznik škody na své straně prokázat, a v řízení o nároku na náhradu škody tak na žalobci leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. 28 Cdo 4734/2008). Žalobce pracoval v [REDAKCE] na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 2014. Pracovní poměr byl sjednán na dobu určitou do 31. 8. 2015. Jak vypověděli svědci vedoucí pedagog K [REDAKCE] a ředitel [REDAKCE] M [REDAKCE] M [REDAKCE] byl zaměstnavatel následně připraven s žalobcem uzavřít pracovní smlouvu na dobu neurčitou, neboť s prací žalobce byl spokojen, žalobce však musel dokončit pedagogické studium, což však z důvodu vzetí do vazby nestihl. [REDAKCE] M [REDAKCE] K [REDAKCE] vypověděl, že žalobce byl jeho studentem na [REDAKCE] v oboru pedagogika volného času v rámci celoživotního vzdělávání a z důvodu absence ve dvou předmětech musel ke každému z nich vypracovat dodatečnou práci, aby mohl zakončit studium. Žalobce proto práce vypracoval ve vazbě, veškeré studijní podmínky splnil ke dni 17. 2. 2016 a získal tak potřebné předpoklady pro další výkon práce. Jak vypověděl svědek [REDAKCE] M [REDAKCE] pokud by žalobce nebyl vzat do vazby, ukončil by studium ke dni 1. 9. 2015 a svědek [REDAKCE] K [REDAKCE] vypověděl, že za normálních okolností by žalobce doplňkové práce vypracoval v řádu dvou měsíců. Je tak zřejmé, že nabytí vazebního stíhání, žalobce by splnil kvalifikační předpoklady pro další zaměstnání v [REDAKCE] když zaměstnavatel byl připraven s ním uzavřít pracovní smlouvu na dobu neurčitou, jak vypověděl svědek [REDAKCE] M [REDAKCE]. Z vazby byl žalobce propuštěn dne 15. 6. 2016, v té době však již jeho pracovní místo bylo obsazeno, což potvrdil svědek [REDAKCE] M [REDAKCE]. Je tak zřejmé, že žalobci v příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním zahájeným nezákonným rozhodnutím o sdělení obvinění ze dne 30. 6. 2015 vznikla škoda v podobě ušlého zisku v částce 160 105 Kč (výše nebyla mezi účastníky

sporná) představující úšlou mzdu za období od 1. 9. 2015, když k datu 31. 8. 2015 skončil žalobci pracovní poměr do 21. 9. 2016, kdy skončilo jeho trestní stíhání. Pokud by k vydání nezákonného rozhodnutí v této souvislosti ani ke vzetí žalobce do vazby nedošlo a škodní událost by nenastala, pak za obvyklého chodu věci by žalobce dosáhl zmíněné částky, neboť by s ním byl uzavřen pracovní poměr na dobu neurčitou a dosáhl by tak zmíněné mzdy. Proto soud ve výroku ve výroku II. žalované uložil zaplatit žalobci zmíněnou částku. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.

30. Zároveň ve výroku II. soud žalobci z přiznaných částek přiznal zákonný úrok z prodlení ve smyslu ust. § 1970 občanského zákoníku, ve spojení s ust. § 15 odst. 1, 2 zákona, podle kterého má stát povinnost uspokojit požadavek poškozeného nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy poškozený svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cjpn 206/2010, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona). Marným uplynutím této lhůty se i stát dostává do prodlení, neboť i on sám má postavení dlužníka z odpovědnostního závazkového právního vztahu (§ 1968 věta první občanského zákoníku) a může i u něj nastat prodlení, pokud svůj závazek nesplní v šestiměsíční lhůtě ode dne, kdy poškozený v zákonem stanovené lhůtě u státu svůj požadavek na přiměřené zadostiučinění uplatní. Tento závěr byl potvrzen v nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2010 sp. zn. II. ÚS 1612/09. V posuzované věci byl nárok u žalované ze strany žalobce uplatněn dne 22. 12. 2016, kdy byla žalované doručena žádost o náhradu škody v rámci předběžného projednání nároku podle § 14 zákona (což žalobce nespороval) a od tohoto data počala běžet šestiměsíční lhůta ve smyslu ust. § 15 odst. 2 zákona, v jejímž průběhu mohl být nárok žalobce uspokojen. K jejímu marnému uplynutí došlo dne 22. 6. 2017, proto dne 27. 7. 2017 byla již žalovaná v prodlení. Soud proto žalobci přiznal úroky z prodlení požadované od 27. 7. 2017. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.
31. Výrok IV. o nákladech řízení mezi účastníky je odůvodněn podle ustanovení § 142 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) podle úspěchu ve věci, kdy je třeba náhradu nákladů poměrně rozdělit. Žalobce kromě nároku na majetkovou újmu uplatnil zároveň také dva nároky na finanční zadostiučinění za újmu nemajetkovou (objektivní kumulace). Podle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „advokátní tarif“) platí, že při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. advokátního tarifu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1435/2015). Činí-li tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu částku 50 000 Kč (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), pak tarifní hodnota nároku na peněžité plnění vychází zásadně z výše tohoto plnění bez uplatněného příslušenství (§ 8 odst. 1 advokátního tarifu), což je v daném případě částka 160 105 Kč. Za tarifní hodnotu se tak považuje částka 260 105 Kč (50 000 Kč + 50 000 Kč + 160 105 Kč). Úspěch žalobce byl pouze ohledně částky 164 605 Kč a ve zbývajícím rozsahu byla žalobce neúspěšný. V procentuálním vyjádření měl žalobce úspěch v rozsahu 63,28 % (164 605 : 260 105 x 100), zatímco neúspěšný byla v rozsahu 36,72 %. Po odečtení neúspěchu od úspěchu tak žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 26,56 %. Náklady řízení žalobce jsou představovány náklady právního zastoupení v částce 27 900 Kč za 9 úkonů právní služby, každý v

částce 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání týkající se věci samé učiněná vůči soudu ze dne 3. 8. 2017, 26. 4. 2018 a účast na jednáních soudu dne 11. 4. 2018, 2. 5. 2018, 11. 6. 2018, 8. 8. 2018, 14. 11. 2018, 16. 1. 2019 a 23. 1. 2019), podle § 6 odst. 1 ve spojení s § 7, § 9 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších právních předpisů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 3378/2013) a dále v částce 1 550 Kč za účast na vyhlášení rozsudku dne 23. 1. 2019, podle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu. Dále jsou náklady řízení představovány částkou 3 000 Kč za 10 režijních paušálů každý v částce 300 Kč z uvedených úkonů právní služby podle § 13 advokátního tarifu. Celkem jsou náklady řízení žalobce v částce 32 450 Kč a 26,56 % z této částky je v částce 8 618,72 Kč. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších právních předpisů.

32. Výroky V. a VI. o nákladech řízení státu jsou odůvodněny podle § 148 odst. 1 o. s. ř., podle kterého má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V posuzovaném případě jsou náklady státu představovány svědečným zaplaceným v průběhu řízení v celkové částce 800 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná byla v řízení neúspěšná v rozsahu 63,28 %, soud proto žalované uložil povinnost zaplatit v tomto rozsahu státu náklady řízení. Z uvedené částky 800 Kč je pak 63,28 % představováno částkou 506,24 Kč a oproti tomu žalobce byl v řízení neúspěšný v rozsahu 36,72%, což je z částky 800 Kč představováno částkou 293,76 Kč, kterou proto soud žalobci uložil státu na náhradě nákladů zaplatit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

V Praze dne 23. ledna 2019

JUDr. Zdeněk Douděra v. r.
soudce